

Tematami z dziedziny Biblii żywo zajmuje się również młodzież akademicka, która na swych zebraniach, jak przed wojną tak i teraz, chętnie czyta i wyjaśnia teksty Pisma św. Niektóre kółka wprowadziły do swych wewnętrznych (litografowanych) pism osobny dział, gdzie pod rubryką: „Co mi daje lektura Pisma św.” motują swe myśli i refleksje w związku z przeczytanym czy przemyślanym tekstem.

Ks. Władysław Smereka.

WYJAŚNIENIE KOMISJI BIBLIJNEJ W SPRAWIE UŻYWANIA NOWEGO PRZEKŁADU PSALMÓW

Na zapytanie, czy nowy przekład Psalterza, dozwolony do posługiwania się nim przy odmawianiu brewiarza, może być również używany przy odmawianiu i śpiewaniu innych modlitw i ceremonij. Ojciec św. Pius XII orzekł na audiencji udzielonej Sekretarzowi Pap. Komisji Biblijnej O. J-M Vosté O. P. w dniu 22. X. 1947, że nowego przekładu można używać we wszystkich modlitwach liturgicznych i pozaliturgicznych, pod warunkiem, że będą to Psalmi całe i śpiewane, względnie odmawiane, poza Mszą św. (A. A. S. 39/1947/508).

Odpowiedź ta zatem dozwala na korzystanie z nowego Psalterza przy odmawianiu i śpiewaniu wszystkich modlitw liturgicznych czyli zatwierdzonych do odmawiania imieniem Kościoła, np. błogosławieństwo dzwonów, pogrzebie, jak i pozaliturgicznych, np. dziękczynienie kapłańskie po Mszy świętej, Officium parvum B. M. V. (przynajmniej wedle niektórych autorów nie jest ono modlitwą liturgiczną). Żąda jednak, by psalmy, o których mowa, były pełne, nie tylko ograniczone do kilku wersetów, jak to ma miejsce, jeśli idzie o modlitwy liturgiczne, w rozmaitych błogosławieństwach (np. masza). Przypuszczać jednak można, że dozwolonym jest użycie nawet części Psalmu 118 w nowym przekładzie, o ile te części odpowiadają podziałom, stosowanym w godzinach mniejszych kanonicznych, a to z tego względu, że każda z części jest liczona za odrębny Psalm.

Psalmy, złożone ze Mszą św., ale w jej wewnętrzny skład nie wchodzące, np. Ps. 69 po litanii do WW. Świętych, w Dni Krzyżowe, mogą być odmawiane wedle nowego tłumaczenia.

Natomiast nie można zamienić tekstu starego psalmów na nowy we Mszy św. nie tylko we wszystkich Introitach — gdyż zawierają zaledwie kilka wierszy, — czy innych częściach zmiennych, ani też w Lavabo, gdyż nie tworzy całości, lecz również w Traktus I niedzieli Postu (Ps. 90), choć psalm ten jest cały.

Wszelkie zatem zbyt pochopne tłumaczenia mszalików dla wiernych na języki ojczyste z zastosowaniem nowego przekładu psalmów jest nie na miejscu. Tłumaczenie takie nie będzie odpowiadało życzeniom Ojca św.

Można przypuszczać, że zastrzeżenie to powstało dlatego, iż tekst Mszy św. stworzy harmonijną całość, którą by nowe, szkolnym językiem dokonane tłumaczenie zepsuło. Nieraz tekst stary ma szczególne znaczenie dla kontekstu Mszy św., gdy został użyty ze względu na sens dosłowny lub przystosowany, który zanika w nowym przekładzie.

O. Efrem Gliński O. P.

RUCH BIBLIJNY W CZECHOSŁOWACJI

Ruch wydawniczy w Czechosłowacji doznawał podczas wojny pewnych ograniczeń, podobnie jak w innych krajach europejskich. Z dziedziny bibliistyki ukazało się kilka publikacyj, zasługujących na uwagę

Najpierw co do tłumaczeń tekstu: Język czeski wzbogacił się **nowym przekładem Nowego Testamentu**, którego dokonał **ks. dr. Rudolf Col** (Olomuniec 1947). Jest to przekład wedle Wulgaty, uwzględniający jednak tekst grecki, opatrzone objaśnieniami, a przeznaczony dla szerokich kół wiernych.

Starym Testamentem zajął się **ks. dr. Józef Heger**, który postanowił przełożyć cały Stary Testament z języka hebrajskiego. Dotychczas ukazały się księgi Prorockie, Sapieneczalne, Tobiasza, Daniela i Syracha.

Ks. dr. Jan Merell wydał komentarz do listów św. Pawła (do Efezjan, Filipian, Kolossan, Filemona) z własnym przekładem (Praga 1942).

Pismem św. z punktu zużytkowania go do medytacyjnej zajęli się: **O. Bogumił Spáčil** T. J., wydając medytacje dla kleru, oparte na 50 pierwszych psalmach (Psallite regi, Olomuniec 1941) i **O. Augustyn Navrátil**, oparte na Apokalipsie (Zjeveni sv. Jana apostoła, Lostice 1946).

Kwestiami wprowadzającymi zajęli się wymienieni wyżej: **ks. Col**, piszący o natchnieniu (Biblická inspirace, Prerov 1959), **ks. Merell** o apokryfach (Starokřesťanské apokryfy, Praga 1942) i Wstęp do N. T. (1947).

Jak gdzie indziej, tak przede wszystkim w Czechosłowacji prowadzi się ożywioną dyskusję nad autentycznością całunu turyńskiego, bo Czechem jest dr R. Hynek, autor pracy o całunie, przełożonej na wiele języków. Przeciwnika znalazł w osobie **ks. dr. Tomasza Hudec'a**, który odrzucił autentyczność całunu (Pravá podoba Kristova, Brno 1940). Dr Hynek odpowiedział książką: Muz bolesti, Praha 1946.

Ks. dr. Antonin Kléveta zajął się pojęciami eschatologicznymi Babilończyków (Olomuniec 1940), **O. dr. Paweł Skrabal** O. P. w tymże roku wydał podręczny słownik biblijny (Slovník Bibliický, Praha).

O. P. Skrabal O. P.

WYKOPALISKA PALESTYŃSKIE.

Okres wojenny zawiesił z małymi wyjątkami rozpoczęte przed wojną prace archeologiczne, nie przeszkodził jednak ukazaniu się sprawozdań z dokonanych już odkryć, zwłaszcza gdy były one dokonywane przez dobrze uposażone instytucje amerykańskie.